

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Szegedi Emil*

Cim: **A 29-es**

Forrás: *Esti Hírlap*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1957. 9. 1.

Osztályozás

Tárgy

385.870

Hely

Idő

"1957"

Személy

Helyszám

Dicsérni jöttelek, nem szapulni, Budapest uncuma, egyetlen derek autóbusha: 29-es. Szám vagy csupán, egy a sok közül, de nemes lélek lakozik és érző szív dobog benned. Csipd meg magad, álmélkodó polgártársam, de tény, hogy ilyen is van fővárosunkban: családi hangulatú autóbush. Ez a 29-es. Minden idők minden autóbushának példaképe, második otthonunk.

Vonala, ha csak a külsőségeket nézzük, ugyanolyan, mint a többié, útvonala azonban merőben más. A Pasaréti térről indul, felkapaszkodik a dombra, átsuhan a Csatárka utcán és a festői Zöldmálhegyesen, majd megpihen a Kolosy térnél. Kifújja magát, azután megy vissza.

A 29-esen egészen más szellem, más erkölcsök uralkodnak, mint közeli rokonán: a 12-esen vagy csatlakozásán: az 5-ösön és a 6-oson. Nem tudom, mi okozza ezt, a nehéz hegyi terep, az éles szubalpin levegő vagy az emberek, akik vezetik, kormányozzák és igénybe veszik? Nem tudom. Tény, hogy legendákat mesélnek erről a szerény és csöndes kültekli járatról, de érdemtelenül még soha sem szerepelt a sajtóban. Barátom, aki naponta utazik rajta, úgy ajánl-

ja a feldült idegzeitű 12-es, 5-ös és 7-es utasoknak, mint valami szanatóriumot, beteg lelkeknek való füves kertecskét. Nem is túloz és esküszöm, hogy ha nem a 15-ösön kellene közlekednem a Lehel tér és a Boráros tér között, akkor minden-

nap a 29-esen utazgatnék, de sajnos, semmi dolgom a Csatárka utcában s így csak idegnyugtatónak használom vasárnapokon. Ilyenkor viszont ide-oda utazgatok az inga két végpontja között. Élvezem, hogy sok utasa van, de nincs tolongás és nincs káromlás. A kalauzné névvel köszönti a felszálló utast és a buszsofőr a végállomáson felsegíti az idősebbeket a lépcsőn, feladja a nehéz csomagokat...

Tudom, tudom: erre nincsenek a kollektív szerint kötelezve a buszsofőrök és kalauzok, nem is célzasként mondom, csak mint tüneményt említem meg.

Szóval: a 29-esen az idegen utas azt a benyomást szerzi, mintha a Pasarét és a Kolosy tér között csupa családtag, a kalauzné és a kocsivezető kiterjedt rokonsága utazna. Kedvesek, figyelmesek egymáshoz, a hosszú, kacskaringós úton megbeszélik a városi híreket és a hegyvidéki problémákat. A sofőr látja, hogy egy férfi két-

ségbeesetten lohol az úton a megálló felé, de nyilván nem éri el. A kormányos int neki, hogy nyugi, várni fog rá egy kicsit. Máskor meg nyílt pályán megáll, hogy felvegyen egy kismamát. A multkor az egyik törzsutas néni a kocsin vette észre, hogy a piaci szatyrot otthon felejtette. Mig visszasietett érte a közelbe, a

29-es várt és az utasok nem morogtak, mert mással is előfordulhat ilyen apró baleset a hegyen.

Tovább fújtatunk a szép, dombos tájon.

A következő megállónál egy háziasszony arra kéri a kalauznet, nézné meg a végállomáson a KÖZÉRT-ben, hogy van-e mosópor és ha van, itt a pénz, hozzon egy paklival és visszafelé valamelyik jólelkű utas adja le neki. A legkedvesebb történet azonban a multkor esett meg, amikor az a nagy felhőszakadás volt. A dombról lezúduló víz egy helyen alámosta az úttestet a 29-es vonalán.

A kocsivezető a „szolgálati út” megkerülésével szerzett a közelben néhány ást és lapátot. Mikor az autóbush a szakadékhöz ért, a kalauzné így szólt utasaihoz: „Ideiglenes megálló! Tíz perc közmunka!”

Az utasok egytől-egyig le szálltak, követ gyűjtöttek, földet hordtak, ástak, döngöltek és a 29-es nyolc perc késéssel, de rendbe hozott, veszélytelenített terepen folytatta útját.

Ezzel a történettel megint csak nem azt akarom mondani, hogy ezentúl a Nagykörúton is a 12-es busz utasai és kalauzai hozzák rendbe a kövezetet. Ez nincs benne az utazási feltételekben. De legalább ne veszedjünk, ne rágalmazzuk egymást, hanem tartsuk be a társadalmi együttélés minimális törvényeit. Ugy, mint a 29-esen.

Szegedi Emil